

Tường vi khô

Và tôi bắt đầu hiểu ra cái cảm giác của Chi ngày hôm ấy, cái cảm giác ép mình tin vào một lời nói dối – ép chính mình chứ không phải bất kỳ ai khác, tin vào một lời nói dối. Bởi vì lời nói dối đó quá đẹp. Quá dối đẹp!

Chi hay cười. Khi cười em hay nghiêng đầu sang phải một chút khiến người khác có cảm giác niềm vui thích của em không chỉ dâng qua khoé môi mà còn tràn ngập đôi mắt. Gương mặt em không có gì nổi trội, chỉ có vẻ tươi tắn khá dễ thương thường gặp ở những cô bé con được chăm sóc đủ đầy. Chi nói nhiều và hay kể chuyện, nhưng riêng với tôi thì em có đôi chút e dè. Tôi cũng chẳng thấy phiền. Nói thẳng ra là tôi cảm ơn em về cái sự yên tĩnh đặc biệt đó...

Tôi không thích Chi. Đúng hơn là tôi không muốn phí thời gian với em và những câu chuyện vui vẻ dài liên tu bất tận của em. Chi thích tôi, tôi biết. Nhưng tôi cũng biết một điều: em chắc chắn không phải nửa kia của tôi.

Nửa kia của tôi phải là một cô gái có một đôi mắt thật đẹp và buồn. Và, như người ta nói, ‘người thông minh như một dòng sông, càng sâu thì càng trầm lặng’, tôi muốn có một cô người yêu dịu dàng ít nói. Người tôi yêu có thể yếu đuối, hay khóc, đa sầu đa cảm ... Cô ấy cũng có thể gọi tôi vào mọi lúc mọi nơi, thậm chí tước đi tự do của tôi ... Tôi sẽ không ngại ngần gì trao cả cuộc đời vào tay cô ấy, nếu đó là người xứng đáng.

Một cô bé con như Chi, tôi chẳng muốn bận tâm.

...

Lớp Anh Văn buổi tối, nơi tôi quen Chi, đang âm ỉ lên vì vụ tổ chức sinh nhật cho em. Trừ tôi ra, hết thầy mọi người đều quý mến Chi. Tất nhiên, vì em là học viên giỏi nhất và cũng là người hoà đồng nhất. Một chút bất ngờ, họ nghĩ điều đó sẽ làm em hạnh phúc nhiều lắm. Tôi cười khẩy, chỉ cần tôi nắm tay một cái rất nhẹ thôi là đã đủ làm em hạnh phúc cả tuần rồi.

Chi toàn đến trễ. Buổi nào cũng vậy, cứ 15' sau khi bắt đầu giờ học thì cả lớp lại được miễn cười vì cái dáng Chi chạy băng băng xộc vào phòng học, mặt

mũi lấm tấm mồ hôi... Chi cũng cười xoa với mọi người, đầu nghiêng nghiêng, mắt liếc về phía tôi rất khẽ. Thấy tôi quay đi, em xịu xuống, tìm chỗ ngồi.

Nhưng dù sao, em vẫn luôn đứng nhất.

Hôm nay Chi cũng đến trễ, thế nên mọi người mới có thời gian bố trí nào hoa nào quà nào bánh. Tôi thấy chán nản. Nếu biết trước hôm nay là sinh nhật em, tôi đã chẳng đi học. Bài tập ở trường đang chất đống trên bàn học chờ tôi về giải quyết, trong khi tôi lại ngồi đây, phí phạm thời gian vô ích với một đứa con gái mà mình không ưa. Ông thầy người Mỹ đứng cười cười nhìn đám học viên trang hoàng lớp học, tôi cá là lão cũng chẳng khó chịu gì: Chi là học trò cưng của lão. Một buổi học bị thay thế thành một buổi cực hình! Tôi xách balô biến thẳng.

Tránh vỏ dưa, gặp ngay vỏ dừa. Chẳng hiểu thế nào tôi lại đụng mặt Chi ở cổng trường. Em mừng rỡ bắt gặp ánh mắt ngơ ngác của tôi rồi tiến lại gần định bắt chuyện. Trán em ướt mồ hôi, gương mặt em lộ nét mệt mỏi. Tôi nghĩ một đứa con gái như em mà mang vẻ bề ngoài như vậy chỉ có thể là do chơi thể thao quá sức. Đứng trước mặt tôi, dường như em ít e dè hơn khi không có những học viên khác vây xung quanh.

- Anh Thụy trốn học à?

Em nháy mắt hỏi, kèm nụ-cười-nghiêng-đầu quen thuộc.

- Ủ, hôm nay anh mệt. Chi vô học đi, anh xin phép nghỉ rồi.

Một ý nghĩ bật lên trong đầu tôi, nếu Chi biết những gì mọi người đang chuẩn bị trong kia, chắc hẳn em sẽ đoán ra lý do trốn học của tôi. Em sẽ buồn. Những tình cảm dành cho tôi sẽ phải tan đi.

Nhưng, thay vì bỏ đi, Chi ngẩng cao đầu, nhìn sâu vào mắt tôi, hít một hơi dài, nói nhanh:

- Thực ra hôm nay là sinh nhật Chi đó! Chi có mang bánh kẹo chia cho mọi người nè! Nhưng giờ thấy anh Thụy không đi học chắc Chi cũng không thấy vui nữa đâu. Hay Chi nghỉ, đưa anh Thụy về nhà được không?

Tôi sững lại, nhìn vào đôi mắt lấp lánh của em, đôi gò má hồng lên khiến cho lòng mắt mang ánh nâu đỏ như hổ phách.

- Còn mọi người thì sao?

- Có ai biết hôm nay là sinh nhật Chi đâu! – em quả quyết.

- Chắc không? – tôi nhận ra giọng mình mất đi sự nóng nảy, hình như tôi đang muốn chơi trò gì đó.

- Chắc mà!

- Chi này, vậy ... mình đi dạo chút đi.

Hai viên hổ phách soi vào mắt tôi những nỗi ngạc nhiên nhiều cung bậc đang trộn lẫn vào nhau.

Tôi chớp mắt.

Chi gật đầu.

Nếu bệnh viện tâm thần có một phòng riêng dành cho những sinh viên đại học năm thứ tư, hẳn tôi sẽ vào đó an dưỡng nửa tháng.

Đã 11h đêm, tôi vừa về đến nhà. Cái balô đầy sách vở cứ đeo mãi trên lưng vì tôi chẳng thể nhận thức được mình nên làm gì và không nên làm gì nữa.

Tôi điên!

Tôi điên!

Ha, còn lý do nào khác không? Chỉ vì điên nên tôi mới rủ Chi đi dạo. Chỉ có điên nên tôi mới cùng em lang thang khắp nơi trên những vỉa hè dơ dáy mà tôi đã thề là chỉ đi xe để tránh không phải bước lên chúng. Tôi điên, cho nên tôi mới nuốt hết mớ chuyện em kể, những câu chuyện chẳng hề vui vẻ như em đã chia sẻ cùng đám bạn trong lớp. Điên, nên tôi mới đưa em về nhà. Vì điên, tôi mới đưa tay ngắt một nhành tường vi mọc leo trên bờ tường hàng xóm nhà em và bảo màu của đoá hoa giống màu má em...

Điên hơn nữa là tôi đã nói tôi thích em!

Và, điên nhất là tôi đã từng nghĩ em là một “cô bé con được chăm sóc đủ đầy”!

Chi mồ côi từ hè năm lớp 9, sau một lần ba mẹ em về quê gặp lũ. Chị gái em bằng tuổi tôi, đang là sinh viên năm ba một trường dân lập nào đó. Chi không nói nhiều nhưng qua những gì em kể, tôi nhận ra cuộc sống của hai chị em được duy trì tương đối êm ả là nhờ nguồn tài chính từ một người đàn ông mà chị gái của Chi hay đi cùng. Ông ta đóng mọi khoản học phí cho hai chị em. Chi đi dọn dẹp nhà cửa cho người ta sáu buổi một tuần, mỗi buổi từ 4h chiều đến 7h tối, hoàn lại cho người đàn ông kia tiền học ở trường. Còn trung tâm ngoại ngữ, em luôn cố đứng nhất để nhận học bổng là chính số tiền ông kia đã đóng để em vào học. Chi kể, với nụ cười nghiêng – nhưng ở góc độ tôi nhìn hôm nay, nụ cười ấy buồn đến thắt lòng, mỗi lần em đưa trả tiền cho ông ta, chị gái em lại thở dài. Chị em trượt năm đầu do hai cái đại tang cùng lúc, năm sau đậu trường dân lập với số điểm thấp đến sát mức sạt do suốt thời gian ôn thi phải đi phụ bán cà phê lo tiền ăn học cho Chi. Thế rồi người đàn ông ấy xuất hiện, cuộc sống ổn định lại nhưng việc học của chị gái Chi ngày càng sáng giá. Liên tục thi lại, rồi nợ hết môn này đến môn kia, chị Chi chẳng buồn để tâm đến học hành nữa. Chi bảo, Linh – tên chị Chi, đang cố tìm một việc làm nào đó ổn định để tự trang trải cuộc sống, thoát khỏi gã đàn ông kia.

Lúc tôi đưa Chi về, Linh ra mở cửa. Tôi đứng sững. Nhìn họ chẳng giống hai chị em là bao. Linh để tóc tết ôm sát gương mặt trắng xanh, mắt đen huyền hơi bị khuất bởi hàng mi cong dài, nụ cười hiền lành như được vẽ ra sau màn sương nổi buồn lộng lẫy. Chi đến bên cạnh chị mình, em cao hơn Linh độ năm phân nhưng có điều gì đó ở Linh khiến tôi nghĩ nàng đang bay lơ lửng phía trên cao, bên cạnh vầng trăng lưỡi liềm cuối tháng, khiến mọi ánh sáng xung quanh tôi như bị che phủ và tôi phải ngước lên mới thấy được Linh đang toả sáng cùng trăng.

Chi chào tôi, tay em vuốt ve nhàn tường vì nhà hàng xóm mà trước đó tôi đã ngắt xuống cho em, nụ cười nghiêng đỏ hồng như màu của đoá hoa. Linh gật đầu thờ ơ. Cánh cổng đóng lại. Ánh sáng trắng lạnh lẽo tắt ngóm trong đêm.

Trời đất! Có lẽ tôi vừa tìm thấy một nửa của mình, ngay sau khi tỏ tình với

em gái của cô ấy!

Sáng hôm sau, tôi viện cớ đến đưa Chi đi học để đến đó lần nữa. Người mở cửa vẫn là Linh, nàng có vẻ ngạc nhiên khi lại thấy tôi chỉ 8 tiếng sau lần gặp đầu tiên. Tôi vui mừng khi thấy Linh nhìn tôi, nàng nhìn rất lâu, ánh mắt dò hỏi. Tôi vờ như đang đưa mắt tìm Chi. Chi cũng bất ngờ khi thấy tôi, em cuống cuống sửa soạn cặp sách. Chân tay luỳnh quỳnh thế nào vấp phải cái ghế ngã lăn ra. Tôi bật cười. Chi cười. Linh cũng cười. Tiếng cười của nàng trong và nhẹ như gió thoảng, Tôi bất giác quay sang Linh, định nói gì đấy về sự ‘ngộ nghĩnh đáng yêu’ của Chi, nhưng đôi mắt buồn của nàng chặn họng tôi lại. Tôi như bị hút vào vẻ đẹp ấy, quên đi mất Chi đang quỳ đứng dậy, hai cánh tay bầm tím trầy xước.

...

Tôi nhớ, như một bọm rượu đang cố hồi tưởng lại những gì mình đã thấy trong cơn say, hình ảnh một nhánh tường vi treo hồ hững trên cửa sổ nhà Chi, và đôi mắt Chi sẫm lại, đục ngầu khi bắt gặp ánh nhìn mơ màng của tôi.

Tôi đành nói thật. Tất cả.

...

- Chi này, cho anh xin lỗi chuyện hôm qua, và cả chuyện sáng nay nữa, được không?

- Ý anh Thụy là anh Thụy chỉ đang đùa giỡn Chi thôi?

- Anh xin lỗi. Chi hãy coi như chưa có gì xảy ra, hãy coi như anh là một thằng tồi dám trêu ghẹo Chi vậy, được không?

- Nhưng người yêu tương lai của chị Linh không được phép là một thằng tồi!

Chi nói, gần như nước nỡ. Nhưng đôi mắt em ráo hoảnh, nhìn chăm chặp vào tôi. Tuyệt nhiên không có dấu hiệu của bất kỳ cảm xúc nào hiện lên trong đôi mắt đó. Chi, đứng trước mặt tôi, lạnh lùng, vô cảm. Tôi lúng lúng, sững sờ trước em. Làm sao em biết tôi có cảm tình với Linh? Chi nở nụ cười, không có gì nghiêng đi trong mắt.

- Chỉ cần nhớ, Chi đã tin anh Thụy.

Tôi nhú mày không hiểu. Nhưng một đám con gái đã nhìn thấy Chi, ríu rít ầm lên. Rõ ràng Chi không chỉ được yêu mến riêng ở lớp học buổi tối. Em quay lại nhìn tôi lần cuối, vẫn vẻ vô cảm, môi em mấp máy:

- Chi đã tin vào lời nói dối đó, dù Chi luôn biết đó là một lời nói dối.

Rồi em đi thẳng vào trường, với đám bạn vây quanh, cười nói.

...

Hai năm sau đó, tôi chính thức yêu Linh, người đàn ông ‘bao’ Linh lúc trước chẳng làm hại gì, khi nghe tôi nói tôi yêu Linh và có thể chăm sóc được cho nàng, ông ta rút lui.

Tôi và Linh cũng có việc làm. Hai đứa mở chung một tiệm trà sữa, sau đó mở thêm một cửa hàng bán hoa tươi. Vốn liếng một phần là của gia đình tôi, một phần là tiền tiết kiệm của cả tôi và Linh gộp lại. Nói là hai đứa làm chung, nhưng thực ra Linh chẳng biết gì nhiều, tôi thì bận học lên thạc sỹ, mấy công việc kinh doanh lại chẳng phải chuyên ngành của tôi, nên cuối cùng để mặc một tay Chi xoay sở.

Chi vừa học vừa làm nhưng công việc vẫn tiến triển tốt đẹp, chỉ việc học của em là sa sút đôi chút, em phải bỏ nhiều lớp học thêm và thôi không đứng đầu lớp nữa. Em cũng chẳng còn là cô bé con vụng về chậm chạp ngày nào. Nụ cười nghiêng của em đã biến mất từ lâu lắm. Gò má em vẫn hồng nhưng không bao giờ tôi thấy lại ánh lấp lánh như hổ phách trong mắt em nữa. Niềm vui của em chẳng bao giờ dâng lên quá khoé môi.

Nhưng Chi vẫn cứ hay cười, khác với Linh chỉ ngồi thu mình vào góc quây thu ngân, đọc tiểu thuyết diễm tình rồi khóc.

Ban đầu tôi còn ôm lấy Linh an ủi, về sau tôi đành để Linh một mình, vì dù tôi có an ủi đi chăng nữa thì ánh buồn vẫn cứ sóng sánh trong đôi mắt nàng. Trăng không bao giờ sáng vào ban ngày, và Linh cũng chẳng bao giờ tươi vui. Tôi nghĩ đôi mắt đẹp của nàng không bao giờ cười tươi như đôi mắt vô cảm của Chi đã từng cười.

Nhưng tôi nghĩ tôi yêu Linh, xa nàng là tôi lại thấy chông chênh, dù không biết cảm giác đó là do tôi nhớ nàng hay là do tôi sợ nàng nhớ tôi mà buồn, khóc. Quả thật tình yêu phức tạp hơn tôi tưởng nhiều. Tìm được ‘một nửa’ rồi mà sao tôi chẳng thấy hạnh phúc? Đầu óc chỉ toàn những suy nghĩ vẩn vơ. Đôi khi tôi thấy Linh chẳng hề yêu mình, nhưng rồi khi nghe bàn tay nàng níu chặt và ánh mắt long lanh, tôi không muốn nghĩ đến cái giả thuyết đó nữa. Linh yêu tôi.

Để tôi nhấn mạnh: Linh yêu tôi.

Và tôi bắt đầu hiểu ra cái cảm giác của Chi ngày hôm ấy, cái cảm giác ép mình tin vào một lời nói dối – ép chính mình chứ không phải bất kỳ ai khác, tin vào một lời nói dối. Bởi vì lời nói dối đó quá đẹp. Quá dối đẹp!

Linh không yêu tôi, Linh chỉ yêu bản thân Linh thôi. Linh có thể hy sinh nhiều thứ, nhưng đừng bao giờ đòi hỏi Linh làm điều đó với cái lý tưởng cao đẹp của Linh. Linh có thể chết, nhưng không bao giờ tự tay bóp chết nỗi buồn trong Linh. Nàng sống nhờ những ngày tăm tối, bóng đêm, nước mắt và đau khổ.

Vì thế, tôi quyết định chia tay.

Linh cắt tĩnh mạch ở cổ tay tự vẫn. Nhưng Chi kịp đưa Linh đến bệnh viện, trông nàng xanh tái đi trong phòng cấp cứu. Chi vẫn bình tĩnh trấn an chị. Bước ra khỏi phòng cấp cứu, em tỏ vẻ mệt mỏi. Nhìn thấy tôi, em gật đầu, ý nói mọi chuyện đều ổn.

Khốn nạn! Nhưng nếu được lựa chọn lại, tôi sẽ chọn Chi để yêu, yêu thật sự ấy! Tình cảm của tôi dành cho em đã không ngừng tăng lên suốt thời gian qua, mỗi lần em ngồi cạnh tôi để bàn chuyện buôn bán, nào là mở thêm tiệm, tuyển thêm người ,, , đôi khi em để vọt ra một tiếng thở dài nặng nhọc, nhưng nhanh miệng chữa ngay đó là do em lo lắng thông thường thôi; tôi lại thấy xót xa. Không phải kiểu xót xa khi thấy Linh tự hành xác, mà là đau đó trong trái tim tôi cứ thót lên, đập uỳnh uỳnh vào lý trí: “Này thằng ngu! Năm lấy tay cô ấy đi! Ôm cô ấy đi! Chăm sóc cô ấy đi! Cô ấy làm tất cả những việc này là vì mày đấy!”

Lúc này đây, Chi cũng buồn, trán nhăn lại, ánh nhìn xa xăm. Tôi ngồi xuống

bên cạnh em trên ghế đá bệnh viện, bỗng nhiên thốt lên một câu ngu ngốc:

- Linh đâu làm thế vì anh, đúng không?

Chi nhìn tôi, đôi mắt sẫm tím, tôi không thể biết được em đang nghĩ gì.. Cuối cùng, em nặng nhọc đáp:

- Vì chị Linh bế tắc, không phải vì anh Thụy đâu!

- Này Chi ...

- Sao anh?

Tôi ấp úng một lúc, rồi nói nhanh, cố sức để câu chữ không dính vào nhau:

- Cách đây ba năm ... Buổi tối hôm ấy Anh đã nói gì, Chi còn nhớ không?

- Anh Thụy nói anh Thụy thích Chi. – em gật đầu thản nhiên.

- Chi đã nói Chi tin anh?

- Tin chứ!

- Còn bây giờ thì sao?

- Lòng tin chân chính không thay đổi theo thời gian.

- Chi à?

Em quay lại nhìn tôi, khoảng cách giữa tôi và em còn gần hơn cả buổi tối hôm ấy, khi tôi ngắt cho em nhành tường vi trên bức tường nhà hàng xóm của em...

Cái nhìn của em khiến tôi nín bật. Em ngoảnh mặt đi, cúi xuống, tìm gì đó trong ba lô đầy sách vở. Rồi, lâu rất lâu sau đó, em nắm lấy tay tôi, lật ngửa lòng bàn tay ra, đặt vào đó một nhành hoa khô quắt.

- Nhành tường vi hôm đó.

Tôi choáng váng, thấy cổ họng mình khô đắng. Chi chỉ gật đầu, em vẫn nhìn xa xăm.

- Tình cảm Chi dành cho anh Thụy như nhành hoa này: không bao giờ tàn được nữa, nhưng cũng không bao giờ nở ra được nữa.

Em nhìn tôi đắm đắm, trút tiếng thở dài cuối cùng rồi thoăn thoắt bước vào phòng cấp cứu lấy cho Linh cốc nước mát.

Lặng người, tôi nhận ra những đóa hoa khô màu nâu tím sẫm giống hệt màu mắt em.

Vô cảm.

Ms. Q